

Arrest

nr. 69 381 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Servische nationaliteit, verklaart op 30 maart 2009 België te zijn binnengekomen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 4 september 2009 dient verzoekster samen met haar ouders en broers en zussen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de beslissing van uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 45 886 van 30 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert.

Op 23 juni 2011 deelt de orde der geneesheren in antwoord op een vraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat Dokter H.G. werd weggelaten van de lijst van de orde der geneesheren, omdat hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervult.

Op 13 juli 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer het advies dat het enige getuigschrift niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden omdat de invullende arts levenslang geschorst werd en dat het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet kan bevestigd worden en dat derhalve geen medisch bezwaar kan bevestigd worden tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het verzoekschrift voor betrokkene, mevrouw Z.X., worden ter staving medische attesten voorgelegd. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H.G. op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Het risico in de zin van Art 9ter §1 kan bijgevolg niet bevestigd worden. Derhalve kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing."

Derhalve

1) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*

of

2) *blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(…)"

Op 16 augustus dient verzoekster, samen met haar ouders en broers en zussen, een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve na te gaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat een beroep tot nietigverklaring dient te worden ingesteld binnen de dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster persoonlijk werd ter kennis gebracht maar blijkt niet wanneer dit gebeurde. De verwerende partij werpt geen exceptie op in dit verband.

Aangezien uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster persoonlijk ter kennis werd gebracht door tussenkomst van de gemeente en niet werd verstuurd met de post en de kennisgeving zich niet in het dossier bevindt, is het *in casu* niet mogelijk om na te gaan op welke datum de kennisgeving geschiedde.

Bij gebrek aan tegenbewijs van de verwerende partij, wordt aangenomen dat het beroep tijdig werd ingediend. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting io art. 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet

1.

Verzoeker haalt een eerste middel uit de schending door de Belgische Staat van de materiële motiveringsverplichting ex art. 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli juncto art. 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het medisch attest werd opgesteld door een geneesheer die geschorst werd, nl. dr. G., wiens schorsing definitief is geworden op 23 juni 2007, en dat dit attest derhalve niet kan worden beschouwd als geldig attest, en dat de de aanvraag derhalve ongegrond is.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet wanneer de levenslange schorsing is ingegaan: op 23 juni 2011 (na een beroepsprocedure voor de Raad van beroep) dan wel op 28 februari 2007 (na een beslissing van de Provinciale Raad).”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat zij niet inziet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek nu uit de inhoud van de bestreden beslissing en uit de inhoud van het administratief dossier blijkt dat dokter H. G. op 28 februari 2007 levenslang werd geschorst. Dit blijkt uit een schrijven van 23 juni 2011 van de Orde van Geneesheren. Verzoekster ontkent dit gegeven trouwens niet maar probeert volgens de verwerende partij twijfel te zaaien over de precieze ingangsdatum van de schorsing. Volgens de verwerende partij zoekt verzoekster hiermee naar spijkers op laag water.

3.1.3. Verzoekster voert de schending aan van de “materiële motiveringsplicht ex” de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen samen met de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze wet betreft echter de formele motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wanneer de levenslange schorsing van dokter H. G. is ingegaan: op 28 februari 2007 na een beslissing van de Provinciale Raad of pas op 23 juni 2011 na een beroepsprocedure voor de Raad van beroep.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren op 23 juni 2011 het volgende aan de verwerende partij laat weten: "(...) Bij beslissing van de Nederlandstalige kamer van de Geneeskundige Commissie van Beroep, uitgesproken op 22 november 2006, werd het visum van Dokter H.G. als Dokter in de genees-, heel- en verloskunde voor onbepaalde tijd ingetrokken, daar Dokter H.G. de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. In zitting van 28 februari 2007 heeft de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren van West-Vlaanderen beslist om Dokter H.G. weg te laten van de Lijst dit in toepassing van art. 6,1° al 2 van het K.B. van 10 november 1967, nr. 79 betreffende de Orde der Geneesheren (...)"

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf slecht één getuigschrift voegt. Dit getuigschrift werd door H.G. opgesteld op 16 augustus 2009, en dus nadat hij levenslang werd geschorst door de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren.

Waar verzoekster verwijst naar een eventuele "beroepsprocedure voor de Raad van beroep" waar pas op 23 juni 2011 een uitspraak zou zijn geweest, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die niet wordt gestaafd door enig begin van bewijs. Het kan verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan ze niet op de hoogte was. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster met haar uiteenzetting niet betwist dat de opsteller van het getuigschrift levenslang werd geschorst op 28 februari 2007 door Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren van West-Vlaanderen en toont ze niet aan dat een eventueel beroep een schorsende werking zou hebben.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat het enige getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd niet als medisch getuigschrift kan worden beschouwd en dat het risico in de zin van artikel 9ter, §,1 van de vreemdelingenwet bijgevolg niet kan bevestigd worden, steunt op de stukken van het dossier, zoals hierboven weergegeven. Er is dus sprake van een correcte feitenvinding. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekster ongegrond heeft verklaard.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van het rechtzekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het fairplaybeginsel

1.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekte vertrouwen niet beschamen mag.

Het gelijkheidsbeginsel eist dat gelijke situaties gelijk behandeld worden; gelijke situaties kunnen ongelijk behandeld worden en ongelijke situaties gelijk indien hiervoor een pertinent criterium gebruikt wordt, het nagestreefde doel geoorloofd is en de middelen evenredig zijn met het doel.

Met fair play worden de normen en de beginselen bedoeld die bij een behoorlijk bestuur in acht genomen moeten worden als waarborg voor onpartijdigheid van de bestuurder en voor de gelegenheid van de burger om op te komen voor zijn bij bepaalde bestuurshandelingen betrokken belangen; in andere landen wordt hieraan vaak de term "due process" gegeven.

2.

De raadsman van verzoeker stelt vast dat andere aanvragen van andere cliënten, die ook een medisch attest van dr. G. aanwendden bij hun aanvraag strekkende tot medische regularisatie, wél ontvankelijk verklaard werden, terwijl ook deze aanvragen pas in 2010 en 2011 (dus na diens schorsing) werden ingediend.

Ten illustratieven titel brengt verzoeker zulke beslissingen voor onder stuk 3.

Rechtzoekenden in gelijke situaties worden aldus ongelijk behandeld, zonder redelijke verantwoording.

Dit is in strijd met het rechtzekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het fairplaybeginsel."

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij opnieuw dat verzoekster geen belang heeft bij haar vage kritiek. De aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd immers ongegrond verklaard en niet onontvankelijk. Volgens de verwerende partij mist verzoeksters tweede middel feitelijke en juridische grondslag.

3.2.3. De Raad wijst erop dat slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster verwijst naar aanvragen van andere vreemdelingen die ook een attest van dhr. H.G. aanwendden bij hun aanvraag strekkende tot medische regularisatie die wel onvankelijk verklaard werden terwijl ook deze aanvragen pas in 2010 en 2011 en dus na diens schorsing werden ingediend. Verzoekster stelt verder dat zij zulke beslissing bijbrengt maar laat dit na te doen. In tegenstelling tot wat zij vermeldt in het verzoekschrift, bevindt er zich geen bijlage 3 bij het verzoekschrift. Maar alleszins heeft verzoekster geen belang bij deze bewering aangezien verzoeksters aanvraag eveneens onvankelijk werd verklaard. Bovendien laat verzoekster na om met concrete gegevens aan te brengen dat de situatie van deze vreemdelingen identiek is als die van haar. Verzoekster brengt bijgevolg geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van de situatie van haar situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld.

De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekster toont niet aan op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Ook met betrekking tot het beginsel van fair play dat verzoekster aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aanduidt op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande en de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET